

ARBETARE I ALLA LÄNDER, FÖRENA ER!

RiktpunKt

NUMMER 4 ÅRGÅNG 27 APRIL 2017 ORGAN FÖR SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

1 Maj 2017

Fred Arbete Socialism

Aurora 1917 - 2017

Under tolv dagar i september 2017 ska en jättelik militärövning hållas i Sverige, den största sedan kalla kriget. 19 000 man från den svenska försvarsmakten och flera Nato-länder, däribland USA, ska träna "försvaret" mot ett förestäldt ryskt anfall på land, till havs och i luften. Övningen heter "Aurora 17"

SIDA 10

"Ett självständigt och klass-baserat block växer fram"

Fördjupad intervju med Carolus Wimmer (CV), internationell sekreterare i Venezuelas Kommunistiska Parti.

SIDA 14

Vi i arbetarklassen måste återupprätta facket - ta tillbaka facket som det var meningen från... SIDA 3

Riktpunkt

Organ för SKP Sveriges Kommunistiska Parti

Ansvarig utgivare Håkan Jönsson

ISSN ISSN 1102-7010

Epost riktpunkt@skp.se

Postadress Flyghamnsgatan 1

128 35 Skarpnäck

Besöksadress Flyghamnsgatan 1

Telefon 08-735 86 40

Prenumeration helår 300,-, kvartal 75,-
utland 350,-

Lösnummer 20,-

Plusgiro 421 53 84-1

Bankgiro 636-7080

Webb www.riktpunkt.nu

För obeställt material ansvaras ej.

Citera oss gärna, men ange källan.

Innehåll RIKTPUNKT NR 4 2017

Första maj!	2
Fred, demokrati och jämlikhet	3
1:a maj vår ärorika helgdag	4
När världsfacket samlas till kongress är det knäpptyst i Sverige	5
Sommarläger 2017!	6
Borta bra men hemma bäst?	6
Stöd partiet!	6
Nikos Kavvadias	7
Terroristskräck och främlingsfientlighet	8
Aurora 1917 - 2017	10
Världsongdomsfestivalens låga hålls vid liv	12
Venezuelas Kommunistiska Parti	14
Syrien ska inte falla!	17
Lyft för SKP Malmö	18
1 maj-annonser	19

Första maj!

I flera decennier har det påståtts att de ideologiska sammandrabbningarna mellan olika klasser är över, att vi nu lever i en tidsepok som ofta benämns som historiens ände. Denna berättelse återges bäst av Storbritanniens forne premiärminister Tony Blair då han sade "Nu tillhör vi alla medelklassen". Det politiska ramverket fastslogs då över hela världen till nyliberal politik med innebörden att hela dåtidens offentliga sektor såldes ut och än idag fortsätter den att säljas ut. Kapitalisterna tillsammans med den stora majoriteten av politikerna och teknokraterna påstod att det var den enda vägen till välstånd, frihet och fred.

Och på sätt och vis är det sant. Det har gett monopolen den nödvändiga frihet och harmoni för att de ska blomstra. Enligt Oxfam ägde 2014 åttiofem personer lika mycket som världens fattigaste hälft. Idag 2017 har de åttiofem personerna reducerats till åtta. Den enorma koncentrationen av kapital har bland annat förenklats av olika internationella maktinstrument däribland Internationella valutafonden och EU, men även genom imperialistiska krig vilka har syftat till att kontrollera marknaderna, råvarorna och i huvudsak energiresurserna. Det är mot denna bakgrund som vi bör se konflikterna i Mellanöstern och statskupperna i Ukraina.

Det finns de som hävdar att avskaffandet av nyliberalismen till förmån för keynesianism skulle lösa de nuvarande problemen som folken inom EU och resten av världen står inför, men detta är inte sant. Det har aldrig funnits en fråga om vilken typ av kapitalistisk administration som är att föredra eller huruvida borgarklassen är omoralisk eller inte i sin profitjakt. Kapitalismen är ett produktionsätt som dikteras av objektiva lagar oavsett vilka önskemål vi än må ha. Dessa lagar påstår att den konstanta ackumuleringen av kapital och profit är nödvändig. Om inte denna ackumulering av kapital och profit finns hävdar lagarna att den enskilde ägaren kommer ätas upp av sina konkurrenter. Därför är existensen av kapitalismen med ett humant uttryckssätt en omöjlighet.

På Första maj uppmanar partiet arbetarna att stärka sin massmobilisering och stärka klasskampen. I egenskap av kommunistparti betraktar vi inte denna dag som en helgdag, inte heller som en simpel årlig händelse utan som en internationell dag genomsyrd av proletär solidaritet och av arbetarklassens och alla arbetares kamp.

Kommunisterna bekräftar bestämt arbetarklassens förtrupsroll som skapare av all rikedom och vi betonar den samhälleliga och historiska nödvändigheten av att störta kapitalismen genom

en revolution och i sin tur bilda ett samhällssystem där rikedom tillhör de som producerar den och där den politiska makten innehas av den stora majoriteten av folket; arbetarklassen och dess allierade. Vi kommunister fastslår öppet och bestämt att vårt mål är ett samhälle utan exploatering av mänskligheten, inga imperialistiska krig, ingen hungersnöd, ingen arbetslöshet och inte heller fattigdom. Vi uttrycker vår internationalistiska solidaritet med de arbetare som befinner sig mitt inne i kampen var de än kämpar för sina rättigheter och sin framtid.

LÄNGE LEVE FÖRSTA MAJ!

ARBETARE I ALLA LÄNDER FÖRENA ER!

Fred, demokrati och jämlikhet

Ord som säger mycket. Ord som förknippas med 1:a Maj. Ord som jag känner igen från 60-talet då medborgarrättsrörelsen tog fart i både USA och i Europa. Men som i all hög grad gäller även idag.

Fred är det som arbetarklassen står närmast. Krig är något fruktansvärt att uppleva. Det är många i Sverige som har upplevt krig och som har flytt från det. Det är imperialismen och krigsindustrin som bär den stora skulden för alla krig och konflikter på vår jord. Det är de som tjänar på att miljontals människor mördas på ett våldsamt vis varje år. Skulden är deras för att det blir flyktingar. Det är en stor tragedi att lämna hemmet för en osäker framtid i något främmande land där de oftast möts med kalla handen.

Jag känner mig skräckslagen inför framtiden. USA har valt en president som onekligen är enormt impulsiv, nyckfull och aggressiv. Det har visats sig att president Trump har gått från en kvinnofientlig populist till en fanatisk och våldsam amerikansk president. En journalist beskriver honom att han har blivit en normal president. Ett tredje världskrig är fullt möjligt i dagens värld.

Trumps förändrade beteende fick media och nyliberalerna att applådera. Och den svenska regeringen hänger på för att inte hamna utanför. Krig är bra för den monopolkapitalistiska svenska ekonomin. Ingen hänsyn tas till de som blir drabbade av krig. Anser nyliberalerna och högern att de själva inte kommer att drabbas av ett tredje världskrig? Har de en naiv föreställning om att det är de som är hjältarna i en fantasifull Hollywoodfilm? Och att kommunisterna är dom onda?

Det byggs en mur genom Europa. Den består inte av mur och murbruk. Denna mur vill nyliberalerna bygga av taggtråd, propaganda stridsvagnar, stridsflyg, raketer, militärfartyg, underrättelseverksamhet, drönare och tusentals fullt beväpnade och specialtränade soldater från NATO. En NATO mur.

Dätidens mur som skilde BDR och DDR kan ses som ett stengärde i motsats till NATO:s krigsupprustning. Förut var högern och nyliberalerna så måna om att denna mur skulle rivas och att människor skulle fritt kunna ta sig till väst. Nu låter det annorlunda. Nu är det den otäckta ryssen som skall hindras att resa vart hon eller han vill. Nu är det vi som bygger murar.

Demokrati är när vi ur arbetarklassen tar över kontrollen av våra bostäder, arbetsplatser och naturtillgångar. Mycket av detta ska inte ägas av ett fåtal av Sveriges befolkning – en aristokrati av företagsledare. Skogsägarna, som oftast lever och verkar i storstäder, äger stora arealer men som knappt aldrig har satt sin fot i en skog. Dessa ”skogsägare” köpte och styckade av gårdar på 80- och 90-talet. Skogen var det enda som intresserade dom. Inte lantstäl-

len. Nu står mängder med tomma och mer eller mindre förfallna hus på landsbygden. De är inte ens till salu – det kostar för mycket att sälja husen. Tänk så många möjligheter det hade varit för invandrare att flytta in i dessa hus. Men girighet är kapitalets största tillgångar. De låter hellre gårdarna och torpen förfalla än att sälja dom till en symbolisk och överkomlig summa till en familj som söker en bostad. Eller säljer till förmögna tyskar eller danskar som kan betala hutlöst per kvadratmeter om läget är bra. Det är girigheten från kapitalismen boende i storstäderna som ödelägger landsbygden. Inte socialismen.

Mycket har förändrats sedan 70- och 80-talet. Fabriker – såsom Ericsson – har lagt ner tillverkningen här i Sverige och flyttat den till låglöneländer. Kapitalismens ideologi har inga gränser. Kapitalismens ideologi är att tjäna så mycket pengar som det är möjligt och lägga ut så lite pengar som det är möjligt – oavsett var och hur detta sker någonstans.

EU och den svenska regeringen har försett marknaden med lagar och verktyg för att begränsa arbetarklassens inflytande. Sådana verktyg som att ställa grupp mot grupp, och lagar såsom Lex Laval. Bra för alla att få konkurrens, menar kapitalets förespråkare. Men allt är enbart för att få ner lönerna och tryggheten på arbetsplatserna. Det finns inte en enda arbetsplats som arbetarklassen har blivit begränsade i fråga om inflytande på arbetsplatsen. Skulden till detta ligger på marknaden och från den förra högerregeringen men även nu från den Socialdemokratiska regeringen. Facket går hand i hand med kapitalet och Socialdemokraterna och slår ner all opposition. Vi i arbetarklassen måste återupprätta facket – ta tillbaka facket som det var meningen från första början. Ett fack som arbetar för medlemmarna – inte för företagen eller för ett enskilt parti. Arbetarklassen måste ha ombud och fackliga förtroendevalda men dessa ska arbeta ute på arbetsplatserna tillsammans med medlemmarna. Det är så vi skapar demokrati på våra arbetsplatser.

Industriarbeten har blivit allt mer automatiserade i dag. Dessutom har vi mycket hjälpmedel för att ta bort de tyngsta jobben. Det är till exempel inte samma typ av skogsarbete i dag som det var på 70-talet då nästan allt arbete skedde med motorsåg. Nu är det ett stort maskinfordon som rent ut sagt skördar skogen. Det var bara ett exempel. Det finns fler – t ex inom gruv- och fartygsnäringen.

När jag tänker på det så är det nästan enbart mansdominerande yrken som arbetsplatserna har blivit bättre. Inom kommunal, arbetet med människor och restaurang ser nästan allt detsamma ut som på 80-talet. Det är till och med så att arbetsplatserna inom låglönegrupperna har blivit sämre. Mycket övertid, press, dålig lön och med mera. En viktig lösning till detta är sex timmars arbetsdag med behållen heltids-

lön. Särskilt inom områden där arbetsköparna arbetar med människor. Sjuktalet och stressen kommer att minska. Kvaliteten kommer att förbättras. Arbetsköparna får mer tid till motion, familj och barn men också till studier. Arbetarklassen kommer att få mer tid att utbilda sig. Kanske till något yrke som hon/han alltid velat bli men aldrig haft råd till det.

Till min klenroghet har många av Sveriges medborgare börjat anamma statskicket ”diktatur”. Första gången jag hörde det var för några år sedan när jag och en person diskuterade politik och att denna person sedan helt apropå menade att det skulle vara bättre med diktatur. Till saken är att denna person sympatiserar med SD. Jag blev så chockad att jag blev stum - och jag är inte den som blir stum första taget! Det var som om någon hållt en spann med kallt vatten över mig. Jag trodde faktiskt att personen skojade. Men personen var allvarlig.

Det är inte invandrarna som säger så. Utan det är ljushåriga svenskar. Har de ingen aning om hur det är att leva i en diktatur!?! Är det SD och nazisterna som har gjort så att svenskar har börjat tänka och acceptera ett statskicket av diktatur? Eller har det alltid varit så inom högern – hellre diktatur än socialism?

Arbetarklassen ska inte stå hand i hand med rasismen och nazismen. Rasism och nazism är kapitalets förlängda arm.

Flyktingarna är som du och jag. Vi tillhör alla arbetarklassen. Den enda skillnaden är att det är de som är offer för alla krig som skapats av imperialismen och den svenska och utländska monopolkapitalistiska krigsindustrin. Sverigedemokraterna, högern och vissa socialistiska partier anser att det är invandrarnas och dom papperslösa fel att svenska arbetare har det så dåligt. Det är mycket tydligt att dom sätter en arbetarklass mot en annan arbetarklass. De vill inte kännas vid att de går kapitalismens ärenden. Kapitalismens ideologi går ut på att ställa grupp mot grupp för att få ner löner och trygga anställningsformer.

Populism och enkla lösningar har alltid gått hem bland svenskar. Men vi ska inte gå på den populismen. Bakom SD (och nazismen) står det rika kapitalet. I det kapitalet ingår krigsindustrin. Samma krigsindustri som vill bli ännu fetare på krig och konflikter. Och som gör att det blir flyktingar. Har ni som sympatiserar med SD aldrig ställt er frågan varför moderaterna söker sig i en allt större skara till SD? Ja, inte är det för att SD har en politik som gynnar arbetarklassen!

Vi är alla ur arbetarklassen – invandrare, svenskar, papperslösa, kvinnor, pensionärer, barn och med flera andra grupper. Det är endast med gemensamma krafter som vi kan skapa ett jämlikt samhälle. Inte ställa en grupp utanför.

KERSTIN STIGSSON

1:a maj vår ärorika helgdag

”Upp trälar uti alla stater,
som hungern bojer lagt uppå.....”

Så minns jag min ungdoms första-majfränden, såklart att även denna fanns med:

”Första maj, första maj
varje sliten kavaj
blir en mantel av strålande ljus,
varje trött proletär
glömmer mödornas här
och går drucken av vårvindars rus”.

Vad som mest har präglat mig, vad 1:a maj anbelangar, var nog den enighet och solidaritetstanke som fanns i det brukssamhälle där jag vuxit upp. Betänk att arbetarna samlades utanför grindarna på såväl Sägverket i Domsjö som sulfit- och kemifabriken därstädes på morgonen för att tillsammans protestera.

Inget prut fanns om man skulle delta, förutom om man gick sk skiftgång vilket var och är vanligt inom processindustrin. Då fanns risken att man hade ett sk skift att utverka, dvs var i tjänst hos ”bolaget”. För övrigt var en man-grann uppslutning varskodd från facket och detta skulle uppmärksammas. Detta trots att det åtminstone var 5 kilometer att vandra innan man kunde ansluta till det stora 1:a maj tåget inne i stan. Alla slöt upp, gammal som ung och vi trodde på framtiden.

Så kom tyvärr 1980-talets stora satsning från arbetsgivarhåll; ”satsa på dig själv” som ville splittra den arbetargemenskap som byggts upp i flera generationer i arbetarklassen. När 1990-talet inleddes var den stora frågan hos arbetarna OM de egentligen tillhörde arbetarnas skara eller om de skulle anamma ”satsa på dig själv” mentaliteten och därmed vara mera positiv till kapitalet.

Antalet deltagare i 1:a majtågen krympte drastiskt. En del skyllde på att arbetarna led av baksmälla efter Valborgsmässofirandet, men vi som förstod hur skeendet förhöll sig visste bättre.

**Lyssna på Radio Kommunist
Varje fredag 18 -19.00
www.kommunist.se
Telefonnummer till studion
040-437070**

Ett mått på hur många deltagare som numera finns med i det 1:a majtåg som årligen avgår från hamnområdet i centrala Örnsköldsvik är det faktum att när undertecknad började marschera bakom de röda fanorna i det sk ”Enhet solidaritet/fredståget”, som var en del av socialdemokraternas tåg. Så befann sig slutet på demonstrationen, i fyrdubbla led i tät rad, bakom tullhuset i bakre delen av kajen, och hade knappt börjat röra sig förrän täten befann sig på stora torget. Nuförtiden sträcker sig inte ens sossarnas uppstart mer än knappt 50 meter och i mycket glesare led.... Så visst är det skillnad.

En av orsakerna till att uppslutningen minskat, förutom ovanstående ”satsa på dig själv” mentalitet är nog också den ”smygtjänstemannasering” som förekommit. Ja då kanske språkpoliser utbrister att detta ord inte existerar, men nog gör det så även om jag kanske måste förklara vad jag menar.

I mitten av 1980-talet var jag aktiv i Fabriksarbetarförbundet, ett LO-förbund vars medlemmar ofta hade dålig lön och inte fanken gjorde förbundet nåt åt det. Utan arbetsgivarna, exempelvis inom de Kemiföretag som fanns i vårt område, erbjöd vissa nyckelpersoner att bli tjänstemän för att kunna ge dem högre lön och samtidigt var målsättningen naturligtvis att splittra arbetarkollektivet. Detta genomfördes med sån ackuratess att de som dittills inte velat splittra arbetargemenskapen gav upp och ”insåg” vart hela samhället var på väg. Ingen ville frivilligt avstå från den löneökning som ett eventuellt tjänstemannaavtal kunde ge.

Så många började fråga sig om det egentligen var nödvändigt att benämna arbetare för arbetare och tjänstemän för tjänstemän. Vi som hade ett klassperspektiv visste bättre. Vissa ”klasslösa arbetare” började till och med ifrågasätta om det egentligen fanns någon skillnad på arbetare och övriga anställda. Vi socialister vet bättre och i årets lokala 1:a maj appell klagör jag följande:

FINNS DET FORTFARANDE ARBETARE?

”Jag träffar ibland på folk som på fullt allvar hävdar att arbetare inte längre finns, inte som förr i alla fall. På 1800-talet och fram till mitten av 1900-talet fanns de i alla fall, ibland fanns det till och med

för mycket arbetare!

I historieboken kan vi läsa att man sköt av några, när de gjort för mycket väsen av sig. Det är tyvärr inte många i det uppväxande släktet, som vet att man i vårt land skjutit och mördat arbetare bara för att de var arbetare.

När jag påminde en man på biblioteket som jag diskuterade politik med om detta, blev han upprörd och upplyste mig att man inte alls sköt arbetarna i Ådalen för att de var arbetare utan just därför att de var bråkiga, strejkade och demonstrerade. Det hade han naturligtvis rätt i. Bråkiga arbetare sköt man. Var de väldigt bråkiga och tom startade en egen tidning för att hävda sin rätt så hände det att man tände eld på deras redaktion. Brände dem på bål som på häxornas tid.

Det är inte många som vet detta. I skolan får våra barn inte läsa om arbetarnas historia. Hur skulle det se ut? Och förresten idag skjuter man inte ned arbetare längre, man skjuter dem åt sidan. Och tro mig det är mycket effektivare, de får verka utan att synas.

I slutet på 1960-talet och nästan hela 1970-talet så bråkade arbetarna väldigt mycket i vårt land. Man strejkade mer än någonsin, och man strejkade vilt. Jo, arbetare som strejkade utan tillstånd kallade man vilda, och vilda arbetare måste man tämja!

Nå, nu tämjer man inte arbetare som man tämjer hästar, det skulle se illa ut och det finns som sagt ett effektivare sätt.

I början av 1970-talet samlades några av näringslivets strateger och drog upp riktlinjer för hur man skulle ta kontroll över opinionsbildningen i vårt land. En kvarts miljard om året satsade man för att återta det initiativ man tillfälligt hade förlorat under några år på 1960-talet. Det handlade om att köpa upp opinionsbildare, ge ut nya böcker, nya tidskrifter och tankesmedjor. Befästa sin makt över media.

Ett led i att utöva denna makt handlar om att osynliggöra arbetarna. Man har dessutom gjort det med besked. För när såg du ett arbetsplatsreportage i media senast, när hörde du en arbetare tala om sin vardag i ett nyhetsprogram?

På TV kan vi se våra skickligaste skidåkare slita sig fram i spåren. Vi kan till och med genom teknikens under och en pulsklocka se exakt hur de tar ut sig och hur plågade deras kroppar är. Reportrarna talar lyriskt om hur de

trotsar smärtan mjölksyran framkallar!

Jag funderar på, när vi i TV ska få se en byggnadsarbetare gjuta ett valv en iskall och blåsig dag med en pulsklocka så att även vi får ett mått på vad det kostar en arbetare i blod, svett och mjölksyra att utföra sitt arbete.

Nu för tiden träffas ledarna för LO och näringslivet för att ”känna på varandra” som det uttrycktes i en dagstidning. Arbetsrätten modernisera sägs det från en del håll. Båda parter tycker att ”strejk är ett omodernt sätt att umgås på”.

Som om de anar oråd! Ja tacka för det, som löneutvecklingen sett ut de senaste decennierna. Åtminstone ”Svenskt näringsliv” vill ju lätta på ”kostnadstrycket” – dvs sänka lönen. Ja tänk om de ”osynliggjorda arbetarna” börjar strejka vilt igen, ”huvvaligen” som vi säger i mina hemtrakter!

I en intervju i tidningen ”Kommunalarbetaren” för några år sen uttryckte svenskt näringslivs dåvarande ordförande Signhild Arnegård Hansen att det är ute med kommunalarbetare.

”Det känns lite gammaldags, jag tänker på sophämtare och snöröjare” sa fru Arnegård Hansen!

Det för tanken till varför det egentligen behövs ex sophämtare.

För sådana som Signhild Arnegård Hansen och övriga näringslivstoppar försvinner väl påsarna med ostronskal av sig själva varje gång ”de hushållsnära tjänsterna” kommer på besök.”

”Till krigets slaktande vi dragits
Vi mejats ned i jämna led
För furstars lögner har vi slagits
Nu vill vi skapa evig fred.
Om de oss driver, dessa kannibaler,
mot våra grannar än en gång,
vi skjuter våra generaler
och sjunger broderskapets sång”

MATS HEDELL

Offentligt möte i Göteborg

När världsfacket samlas till kongress är det knäpptyst i Sverige

Under andra världskriget när världens alla arbetare plågades av det nazistiska oket och fascism växte det fram en enighet bland världens alla arbetare, en enighet som inte tog hänsyn till om man var kommunist eller socialdemokrat. Enigheten byggde på antifascism och internationell solidaritet. I slutet av andra världskriget när det stod klart för alla att det bara var en tidsfråga innan Sovjetunionens ärorika Röda Armé tillsammans med partisaner från världens alla länder slutligen skulle krossa nazismen och fascismen uppstod en diskussion där Sovjetunionens fackliga centralorganisation tillsammans med sina brittiska kollegor i TUC diskuterade frågan om hur denna värdefulla enighet skulle kunna bestå även i en värld i fred och harmoni. Den diskussionen spred sig till världens alla fackliga centralorganisationer och den 3 oktober 1945 samlades representanter från världens alla fackliga centralorganisationer till en kongress i Paris där kongressens huvudtema var ”Aldrig mera krig”. Därmed så var WFTU bildat. World Federation of Trade Union på svenska Fackliga Världsfederationen. Världens alla arbetare var därmed enade i en facklig världsfederation. USA som redan vid WFTU:s bildande hade planer på nya krig, Korea och Vietnam, insåg att en enig facklig fredsrörelse skulle kunna innebära problem och började genast med splittringsförsök. 1949 lyckades CIA med detta och i och med att man då bildade Fria Fackföreningsinternationalen var den världsfackliga rörelsen splittrad i två delar. En del som bygger på klasskamp och socialism och en del som bygger på samarbete med och underdånighet gentemot kapitalet. Svenska LO, TCO och SACO anslöt sig till den nybildade organisationen och dess huvuduppgift blev antikommunism samt att bana väg för den amerikanska Marshallhjälpen i Syd-Europa. Ett krav från USA var att de länder som mottog Marshallhjälpen inte fick ha kommunister i respektive lands regering. Detta krav var, direkt efter andra världskriget, ett mycket långtgående politiskt krav då Europas kommunistiska partier hade ett mycket

gott anseende hos arbetarklassen i Europa eftersom dessa partier i praktiken visat sig vara de mest framstående i kampen mot nazism och fascism. Den nya fackliga organisationen fick och har fortfarande sitt starkaste inflytande i USA, Kanada, Australien och Väst-europa. Samtidigt som WFTU behöll sitt stora inflytande i Asien, Afrika och Latinamerika med Karibien. Den stora och avgörande skillnaden mellan Fria Fackföreningsinternationalen (Sedan 2006 ITUC) och WFTU är att ITUC betonar samarbete mellan arbete och kapital vilket det svenska industriavtalet är ett bra exempel på medan WFTU alltid betonar att arbete och kapital har oförenliga intressen och har därför klasskampen som vägledande princip. Att WFTU just nu befinner sig i en framgångsperiod vittnade den 17:e kongressen i Sydafrika i oktober 2016 om då nya medlemsorganisationer från Brasilien, Palestina, Angola, Ryssland och Peru valdes in. Noterbart är även att för första gången sedan splittringen 1949 så finns det nu i WFTU tre stycken medlemsorganisationer från USA. Franska CGT som 2006 valde att lämna WFTU har nu några medlemsorganisationer som valt att återkomma till WFTU då man insett att samarbete mellan arbete och kapital är en återvändsgränd. WFTU finns nu i 111 länder och har 92 miljoner medlemmar. I takt med att intresset även i Sverige ökat för en facklig organisation som inte ser ett samarbete mellan arbete, kapital och regeringar som sin huvuduppgift har WFTU sedan ett år tillbaka ett kontor i Sverige. Ett kontor vars huvuduppgift är att sprida information om WFTU, Fackliga Världsfederationen, på svenska. Som ett led i att informera den svenska arbetarklassen om den Fackliga Världsfederationen och dess arbete kommer Fackliga Världsfederationens svenska kontor att arrangera ett offentligt informationsmöte söndagen den 7 maj klockan 13.00 på Victorialhuset i Göteborg. Alla intresserade är mycket välkomna.

Sommarläger 2017!

Dags att anmäla sig till årets Nordiska sommarläger, ett sommarläger som arrangeras av Kommunistiskt Parti i Danmark (KPiD), Danmarks Kommunistiska Parti (DKP), Norges Kommunistiska Parti (NKP) och Sveriges Kommunistiska Parti (SKP).

Årets läger börjar lördagen den 8 juli och pågår till den 15 juli. Platsen för lägret blir Jegindö, en liten ö i den västra delen av Limfjorden. Ön är ca 6 kilometer lång och 3 kilometer bred. Den täcker en total yta på 1970 hektar mark. Det finns 540 invånare.

Där finns en "efterskola" som nu används för läger och andra sammankomster, en hamn och härliga stränder som ger möjlighet till bad och fiske. Limfjorden är också känt för sina blåmusslor så det finns alla möjligheter att måltiderna kommer att bjuda på en hel del av havets läckerheter.

Det finns också många sevärigheter i de omliggande nejderna.

Sommarlägret är en billig semester med politisk skolning, kultur, och omgivningarna erbjuder alla typer av fina anläggningar och det finns ett rikt program av politiska upplägg och diskussioner, kultur, sport och fritidsaktiviteter och utflykter till Nordsjön.

Studierna kommer att, liksom tidigare år, hålla hög klass och omfatta allt från antiimperialistisk kamp, facklig kamp, kampen för socialism och agitation och propaganda. Men sommarlägret ger också goda möjligheter till rekreation och umgänge med kamrater.

Teman för den politiska skolningen är bland annat "Det kommunistiska Partiet", "Kampen mot militarism och EU", "Facklig kamp" och ett tema som ungdomarna i Norden skall bestämma.

Inkvartering blir i huvudsak i tvåbäddsrum, och en del familjerum.

Lägret håller hög standard och är handikapanpassat, därför blir kostnaderna för lägret i år 1500: - för vuxna, barn under 6 år gratis, skolbarn upp till 20 år 300: - och för unga med studiekort 800: -.

Anmäl dig snarast, först till kvarn..., platsantalet är begränsat.

Anmälan och frågor, particentralen eller Jan telefon 0703 454216.

Borta bra men hemma bäst? Ett hem är hans borg?

Ordspråken är många om människors bostäder. Och mycket av detta stämmer. Men om man inte har råd med en bostad. Vad gör man då?

Många pensionärer, singlar, ensamstående mammor och fattiga har inte råd att bo i dom bostäderna som kommunerna erbjuder.

Det är inte för att dessa människor har krav på en hög standard. Orsaken är att kommun och byggherrar bygger alldeles för dyrt – enbart för att locka de välbärgade att flytta in.

Men oss som är fattiga tänker dom inte på. Vi har inte råd med från 6-7000 upp till ofantliga summer i månaden för 30 till 50 kvadratmeter. Inte när hela pension är hela hyran. Eller mer än så.

Var ska vi bli av? Jo, vi fortsätter bo i våra gamla ruckel till hus som hade behövt renoveras för årtal sedan. Eller hyr in sig hos en kompis eller släkting. Eller delar en lägenhet med någon. Eller förlitar sig på föräldrar. Eller bort kvar hemma hos föräldrarna. Men de som inte har förmögna föräldrar, vad gör de? De går bankrutt. Studierna går åt helsike. Du måste ta ett jobb. Men detta jobb betalar inte hyran. Så du tar ytterligare ett arbete. Arbetsgivaren ser hur desperat du är och utnyttjar detta och sänker lönen. Men om du även har ett eller flera barn. Och är kvinna. Då är det inte lätt. Inte lätt att hitta en bostad eller ett arbete. Då måste du flytta till ort utanför storstaden, till Södertälje, Landskrona eller till någon annan ort. Men pendlingen till arbete eller skola kan ta många timmar. Om du redan bor på en sådan ort och inte får det att gå ihop. Vad gör man då? Jag vet inte.

Och den ensamma pensionären? Hon – oftast är det en kvinna - har inte råd att sluta att arbeta vid 65. Hyran måste betalas.

Denna situation gäller inte bara för storstäderna. Det gäller även för små och medelstora orter, såsom Kiruna, Västerås, Kristianstad, Hässleholm, Sundsvall, Olofström, Kalmar, Östersund, Karlstad och med flera orter. Men även i de mycket små orterna i hela landet skjuter hyran i höjden. Kan det vara så att efterfrågan på bostäder i en ort i en kommun resulterar i att hyran höjs? Och att det är därför det inte byggs mer?

SÅ VAD ÄR LÖSNINGEN?

Enkelt. BYGG FLER BOSTÄDER SOM ARBETARKLASSEN OCH STUDENTER HAR RÅD ATT BO I!

Det behöver inte vara senaste lyxen. Inga guldkranar. Inga snofsiga franska fönster. Inget bubbelbad. Eller ett stort kök med alla moderna finesser.

Vi kräver bara en dräglig liten enkel bostad med låg hyra. Kommunen ska inte tjäna på att ta en hutlös dyr hyra. Inte när det är vi själva som har bidragit med vår kommunala skatt till bostäder. Det ska vara bostäder till självkostnadshyra. Hur svårt kan det vara för kommunen att bygga sådana?

OCH STOPPA UTFÖRSÄLJNINGEN AV VÅRA BOSTADÄR TILL PRIVATA INTRESSEN!

Oftast säljs bostäderna mycket billigt till privata intressen. Många av dessa är inblandade i utförsäljningen, och kan sedan med god förtjänst sälja bostäderna vidare till kriminella människor vars adress inte finns i Sverige. Dessa chockhöjer hyran i samband med 'renovering' och många fattiga som inte har råd med denna höjda hyran flyttar. Så skapas områden för rika där fattiga äger ej tillträde!

KERSTIN STIGSSON

Stöd partiet!

Mycket händer den närmaste tiden. Därför väddar partiet om ett extra ekonomiskt stöd.

Om en månad genomförs partiets 37 kongress och i samband med det ska också en fest arrangeras. Till hösten kommer Oktoberrevolutionens 100-årsjubileum att uppmärksammas. Och däremellan ska vi stärka partiet, säkra

utgivningen av Rikt punkt och se till att Sverige är representerat på den kommunistiska världsrörelsens årliga möte. Därför väddar vi – ge ett bidrag till partiets kampfond, det behövs!

/PARTISTYRELSEN

Nikos Kavvadias

Sällan har en så inaktiv poet blivit så hyllad och besjungen som Nikos Kavvadias. Trots att han endast åstadkom 60 dikter under sin livstid finns det otaliga böcker, utställningar, dokumentärer och sånger baserade på hans verk.

Kavvadias föddes i östra Ryssland på gränsen mot Kina 1910 av föräldrar härstammande från ön Kefalonia i Grekland. 1914 återvände familjen till Grekland och bosatte sig i Atens hamnkvarter. Nikos utvecklade tidigt ett

starkt intresse för grekisk litteratur och poesi. På grund av pappans tidiga bortgång tvingades Kavvadias byta ut de påbörjade läkarstudierna mot värvning som sjöman på båten St Nikolas. Sedan dess försörjde han sig som sjöman och senare radiotelegraf på båtar fram till sin död 1976. Intervjuer med andra sjömän och kollegor till Kavvadias ger oss en bild av en mycket anspråkslös, omtänksam person med stort hjärta. Hans arbetskamrater visste inte att han var den populära poeten, och när någon

reagerade på hans namn sa han att det var någon avlägsen släkting.

Språket som Kavvadias använder är innovativt med en blandning av högravande, ålderdomligt sjömansspråk men också ett för honom samtida slang som kommer från den smältdegeln av kulturer och intryck som ett liv på världens hav erbjuder. Dikterna är fulla med sjömansord, fantasieggande berättelser om fjärran städer blandat med vardagen och svårigheterna för människorna på havet och i hamnen. Svårmod genomsyrar berättelserna men också strimnor av hopp som visar sig som små solstrålar i fjärran som lyser genom stormen.

"ESMERALDA"

Hela natten vattnade du honom med Midas vin
Och fyren anropade honom med tre reflektioner
Bredvid, kadetten med den långa piratflätan
Och långt framför oss den mörka hamnen i Gabes
I tre dagar gick spikarna sönder och i tre spikade de upp dig
Och du med handflatorna envist förslutna
För sista gången, och i onödan, förbannar du tyfonen
Som drar oss mot stranden med de skeppsbrutna

Kavvadias deltog i den albanska fronten under kriget mot Mussolini och bodde i Aten när tyskarna ockuperade Grekland. Kavvadias blev kommunist och medlem i KKE vid 34 års ålder. Då skrev han sina motståndsdikter "Aten 1943", "Vid eponitens grav", och "Motstånd".

Dikten "Federico Garcia Lorca" är en politisk kommentar på Kavvadias samtid. Mordet på den spanska poeten Federico Garcia Lorca blandas med nazisternas bombningar av Guernica 1937, Kavvadias intryck av 200 avrättade grekiska kommunisterna i Kaisariani och nazisternas utplånande av byn Distomos norr om Aten; händelser som är oerhört symboliskt laddade i det grekiska folkmedvetandet.

Terroristskräck och främlingsfientlighet – det så kallade Kommunistiska Partiet (KP) kravlar i träsket

I nr 15 2017 av Proletären, med både förstasidesrubriker och på ledarplats, stämmer KP in i den högljudda kören av främlingsfientlighet, kallar terrordådet i Stockholm för en väckarklocka och förordar terrorismbekämpning medelst statens våldsapparat. Här saknas helt både politisk analys och vanligt vett och förstånd. Jag är i valet och kvalet om jag ska skriva detta eller om det helst borde ignoreras som det lågvattenmärke det är – men kan man bara strunta i att människor som kallar sig kommunister häver ur sig det mest bedrövliga reaktionära dravel som tänkas kan?

KP resonerar som så att terrorbrottet i Stockholm hade kunnat undvikas om vi bara hade kastat ut terroristen i samma ögonblick som han fick avslag på sin asylansökan. Därför ska vi nu lära av detta och kasta ut alla som fått avslag omedelbart. Statens polisiära re-

surser bör användas till att spåra upp papperslösa flyktingar som gått under jorden. Och gränsskyddet ska skärpas, förstås.

Det här är KP inte alls ensamma om att tycka – borgare och sossar tycker ungefär samma sak. Kristdemokraterna tycker till och med att avslag på asylansökan ska följas av automatiskt be-läggande med elektronisk fotboja, som om den asylsökande vore en brottsling. En papperslös människa som går under jorden är alltså automatiskt suspekt, misstänkt för terrorbrott, måste spåras upp med alla till buds stående medel och kastas ut ur Sverige.

Var börjar man resonera mot något som är så fel på så många plan?

Man kan börja med att fråga sig varför människor överhuvudtaget flyr – det är ju inte så att man tar familjens samlade pengar och lån från skrupelfria männis-

kohandlare och sätter sig i en knappt sjöduglig gummibåt över Medelhavet för ro skull, precis. Det är för att valet att stanna kvar innebär ett värre öde. För unga män, nästan barn i många fall, kan det betyda att man tvingas in som kanonmat i ett krig. Man kan försöka att leva papperslös som flykting någonstans i Mellanöstern eller Afrika, ständigt rädd för polis och militär som återbördar en till vad som godtyckligt anses vara ens hemland om de inte bara skjuter en för att det är enklast så. Det kan betyda att utsättas för misshandel och mord på grund av etnicitet eller religion. Det kan betyda att man utsätter sin familj för dödsfara när man arbetar illegalt i ett grannland dit man flytt och blir påkommen. För både män och kvinnor kan det betyda att prostitution eller brottslighet är den enda försörjningsmöjligheten. Ibland används

begreppet ”ekonomiska flyktingar” om dem som inte direkt har dödshotet hängande över sig, något som ofta sägs som om svält och sjukdomar vore ett löjligt skäl till flykt... Den överväldigande majoriteten flyktingar som kommit hit är alltså vanliga människor som drabbats fruktansvärt hårt av krig och umbäranden. Och det är sådana människor som nu ska kastas ut. Det är människor som anses fullständigt värdelösa i det land de flydde ifrån och nu anses de fullständigt värdelösa och dessutom hotfulla här. Såna ”som inte ska vara i Sverige” enligt Proletären. Men stanna upp en stund – av vem anses de värdelösa?

Svaret borde ju vara självklart: Av kapitalismen som inte ser någon mening i att kosta på dem utbildning och arbetsmarknadsåtgärder, eller socialbidrag om det behövs. Som inte vill använda skattepengar till extra stöd för kommuner och skolor som tar emot dem eller betala familjehem för ensamkommande flyktingbarn. Av politiker som oroar sig förfärligt för att de inte är rasistiska nog när Sverigedemokraternas främlingsfientliga politik vinner missnöjda frustrerade väljare, som lockas av det enkla alternativet att allt som är dåligt är invandrarnas fel. KP tycks ha missat hur världen ser ut, och tycker att kapitalets blodhundar ska få bestämma vad som är rätt och fel, vem som får stanna och vem som ska gå, vem som är värd arbetarnas skattepengar och vem som inte är det.

Jag skulle vilja citera KP:s partiprogram här, paragraf 25:

”Imperialismens krig och de enorma klyftorna mellan fattiga och rika tvingar miljontals människor att lämna sina hem och söka trygghet någon annanstans. Den överväldigande majoriteten av alla flyktingar är internflyktingar i sitt eget land eller flyr till ett grannland. Bara en liten del försöker och lyckas ta sig till Europa.

Trots att det är de rika ländernas exploatering och krigföring som orsakar flyktingströmmarna gör de allt för att stänga oönskade migranter och flyktingar ute. En allt högre mur byggs runt Europeiska Unionen.”

Tänk, det skulle jag ha tolkat som ett uttryck för solidaritet med de flyktingar som tar sig till Europa, om inte Proletären hade talat om hur fel det är. Det här ska vi förstå bara läsa som ett sakligt konstaterande – så här är det. Kanske borde KP skriva ”och det tycker vi är riktigt bra” som slutkläm då.

Men hoppsan, vi har ju också paragraf 53 som inte är så lätt att åtgärda. Här lär det behövas minst en partikongress för att städa upp:

”Kommunistiska Partiet kämpar för att Sverige skall vara en fristad för människor som flyr fascistiskt och reaktionärt förtryck, terror, krig och förföljelse.”

Man kan bli förbluffad för mindre och jag vill gärna fråga några saker: Hur känns det att ropa på polis och stängda gränser tillsammans med borgare och sossar, KP? Hur känns det att tappa klassperspektivet och internationalismen i en enda utskäpning? Hur känns det att skämmas över sitt partiprogram?

Men KP har mer att säga. Om statens myndigheter och kapitalet som trakasserar arbetare istället för att jaga flyktingar som gått under jorden, som det står i Proletären. Nästan en fullträff, KP – lite trassel med grammatiken bara. För så här är det: Statens och kapitalets polis trakasserar arbetare genom att jaga flyktingar som gått under jorden! Veldig många av flyktingarna är nämligen arbetare och de har varit arbetare sedan de var i tolvårsåldern, och under omständigheter som en svensk arbetare inte har mött sen 1800-talet. Men egentligen skulle det nog inte stå att staten trakasserar arbetare, det skulle väl stå svenska arbetare. Det skulle nog faktiskt till och med stå svenska arbetare med svenskt pass och kollektivavtal. För vet

KP hur papperslösa människor försörjer sig i Sverige, i den där gråzonen med ”rufflarfirmor” som Proletären skriver om? Om de inte har någon som hjälper och skyddar dem diskar de för skitlöner i restaurangkök, de städar privat för en spottstyver i svenska hem, de går från dörr till dörr och säljer saker från nån handlare som aldrig hört talas om ordet fackförening. De är en del av arbetarklassen de också, hur obekvämt det än kan kännas för KP. En klassmedveten socialist skulle säga att man ska organisera dem, inte att man ska jaga dem.

Jag vill tro att KP:s rop på skarpare insatser från förtryckets strukturer är rent oförstånd, men det kan jag inte. Jag tror såhär – KP ser hur missnöjda, uppgivna och förbisedda människor går åt höger i dagens Sverige, bort från sossar och vänsterparti. De här människorna ville KP gärna fånga in och eftersom partiet de går till har reaktionära, främlingsfientliga åsikter så lurar lösningen runt hörnet: att själv bli reaktionär och främlingsfientlig. Det skulle vara skrämmande om det inte vore så otroligt korkat – för Sverigedemokraterna är ju mycket bättre reaktionärer och rasister än KP nånsin kommer att bli, så det lär inte bli någon utdelning.

Sverige behöver riktiga socialister och kommunister, människor som tar tag i underliggande orsaker och som vågar stå för solidaritet över nationsgränserna, alla arbetande människors gemensamma intressen, som vågar utmana främlingsfientligheten och gå emot strömmen, som kan tänka själva och inte letar efter enkla lösningar för att få egen makt. Människor som har stor kärlek, som Che Guevara sa. Kärlek måtte inte stå högt i kurs hos KP just nu.

MARINA WEILGUNI

Nyfiken på kommunismen?

7 maj - Marx, socialism och den orättvisa kapitalismen

14 maj - Profitkvoten, Lenin och imperialism

21 maj - Fascism, kvinnokamp och Realsocialism

Sveriges Kommunistiska Parti

Anmäl dig till vårens grundkurs: uppsala@skp.se

Aurora 1917 - 2017

”Aurora” i Leningrad under 1970-talet

Under tolv dagar i september 2017 ska en jättelik militärövning hållas i Sverige, den största sedan kalla kriget. 19 000 man från den svenska försvarsmakten och flera Nato-länder, däribland USA, ska träna ”försvaret” mot ett förestäld ryskt anfall på land, till havs och i luften. Övningen heter ”Aurora 17”. En övning för krig och kapitalism.

Den 25 oktober 1917 (7 november enligt vår kalender) avfyrade kryssaren ”Aurora” ett blankt skott från sin förliga kanon, enligt traditionen signalen för stormningen av vinterpalatset, upptakten till Oktoberrevolutionen. Ett skott för fred och socialism.

Övningens namn tycks vara valt för att än en gång håna, förtala och smutskasta den första socialistiska revolutionen, lagom till dess hundraårsminne.

NÅGRA FAKTA OM ”AURORA”

”Aurora” byggdes i dåvarande Sankt Petersburg som ett av tre systerfartyg av Pallada-klassen (”Pallada”, ”Diana” och ”Aurora”). Hon är ett medelstort örlogsfartyg av typen pansardäckskryssare. Hon kölsträcktes 1897, sjösattes

1900 och levererades till tsarens flotta 1903. Tekniken är 1800-talsmässig. Inte minst till följd av den orimligt långa byggtiden var hon föråldrad redan när hon togs i tjänst. Därtill kom att hon vid provturen inte ens uppnådde kontraktsfarten på 20 knop. Med en maxfart på 19,17 knop (35,52 km/h) var hon underlägsen andra flottors samtida, jämförbara fartyg. M.a.o., ett dyrbart och misslyckat rustningsprojekt som speglar den dalande stormaktens – ”imperialismens svagaste länk” enligt Lenin – storvulna maktambitioner mot bakgrund av reaktionära, korrumperade samhällsförhållanden och svår ekonomisk, social och teknologisk efterblivenhet. (Se ruta för tekniska data.)

”Aurora” deltog i det rysk-japanska krigets sista strid, sjöslaget vid Tsushima i Japanska havet 1905. Ryssarna led ett förintande nederlag mot den vida överlägsna japanska flottan och förlorade de flesta av sina fartyg. ”Aurora” var ett av de få som svårt skadat klarade sig undan. Hon reparerades och återfördes till Östersjön, där hon

användes som skolfartyg och ålades diverse sekundära uppgifter under första världskriget. 1916 utfördes en sista uppdatering av bl.a. beväpningen.

Sedan revolutionära matrosar tagit makten ombord 1917, utsett en ny kommandant och avfyrat det berömda skottet, använde den unga sovjetflottan den gamle kryssaren som utbildningsfartyg. Under 1920-talet genomförde ”Aurora” flera besöksresor till Tyskland, Norge och Sverige (1925, 1928). 1927 förlänades hon Röda Fanans Orden för sina revolutionära förtjänster.

Under andra världskriget bombades och sänktes hon av tyskarna, men lyftes och reparerades efter 1945 för att åter tjänstgöra som skolfartyg. Så småningom förtöjdes hon vid en permanent kajplats på Neva-floden som monument över den Stora Socialistiska Oktoberrevolutionen och öppnades som museum 1957. 1968 mottog hon Oktoberrevolutionens Orden. Under Gorbatjov-tiden mellan 1984 och 1987 genomgick hon en omfattande – och omstridd – restaurering, där hon efter flera förändringar och moderniseringar

under tidigare år återfördes till (vad man trodde var) tsartidens ursprungliga utseende. Ytterligare en renovering skedde mellan 2014 och 2016. I sitt nuvarande tillstånd saknar hon två av sina tre maskiner och har varken roder eller propellrar.

"AURORA" IDAG

Under sin långa tid som revolutionsymbol har många miljoner människor besökt kryssaren. Ledare från de flesta socialistiska länderna som varit sovjetregerings gäster har trampat hennes däck. Strömmen av besökare har inte minskat efter Sovjetunionens sammanbrott. Fartyget vårdas ömt även under den putinska imperialismen. Varför?

Som tidigare nämnt var Pallada-klasens kryssare obemärkta dussinfartyg, som inte ens nådde upp till internationell standard och visade sig ha mycket begränsad slagkraft i sjöstrid. Därför saknar de egentligen sjökrigshistoriskt och teknologiskt intresse. Sålunda ligger "Auroras" betydelse nästan utslutande i den roll hon kom att spela i Oktoberrevolutionen. Vilken roll spelar hon idag? Hon marknadsförs som turistattraktion, knappast som revolutionssymbol. Vår tids besökare torde ha skraka kunska om den historiska betydelsen. Hammare och skära saknas i det ryska rikets flagga, som numera vajar från hennes flaggstång. Fast

deras politiska uppdragsgivare uppenbarligen mycket väl medvetna om vad som hände på kryssaren "Aurora" för hundra år sedan, när de gav sin militärövning namnet "Aurora 17".

EN MODELL AV "AURORA"

Att lägga tusentals timmar och en hel del pengar på att bygga en skalmodell av ett historiskt fartyg kan vara ett försök att minnas och vidmakthålla något som har stor historisk betydelse och ligger en själv mycket nära. Det är ungefär så jag tänkte och kände när jag för tolv år sedan bestämde mig för att så naturtroget som möjligt återskapa kryssaren Aurora i skala 1:100 så som hon såg ut under sovjettiden. Det var ingen lätt uppgift, och resultatet blev både vin och vatten. Trots enträgna försök har jag inte lyckats komma åt några pålitliga underlag, dvs. autentiska ritningar och bilder. Det finns mycket på nätet, varav det mesta emellertid är undermåligt och ofta direkt felaktigt. Material av någorlunda hygglig kvalitet framställer så gott som utslutande den nuvarande, delvis felaktigt restaurerade versionen från tsartiden. Det gäller även den stora mängd av fotografier som finns på nätet. Ytterst få bilder visar "Aurora" efter tsartiden och före Gorbatjov, dvs. då hon fortfarande fungerade som monument över Oktoberrevolutionen. Jag har använt

modellbygge: byggd "from scratch", dvs. gjort allting själv förutom vissa detaljer som amatörer utan specialutrustning inte kan tillverka, t.ex. relingsstöttor, ankare och kättingar, vantskruvar och annat smått. Eldrören är gjutna i mässing efter mina ritningar av ett östtyskt företag. Skrovet består av skiktlimmade skivor av lindträ. Kölen är utskuren av 2 mm kopparplåt. Överbyggnader och andra detaljer är gjorda i tunn kvalitetsplywood. Både mässingsplåt, mässingstråd och pianotråd har kommit till användning. Skorstenarna har svarvats av bokvirke av en lokal snickerifirma. Jämför med det fina fotot av förebilden – vad tycks, viss likhet?

THOMAS KNOLL

Tekniska data (efter 1916)

Displacement 6731 ton

Längd ö. a. 126,7 m

Bredd 16,8 m

Djupgående 7,3 m

Tre tripplexpansions kolvångmaskiner på 3870 indikerade hk var = 11 610 hk

Tre propellrar

24 koleldade skotska pannor i tre pannrum

Max. fart 19,17 knop (35,52 km/h)

Beväpning:

14 152 mm kanoner av fransk tillverkning

(L/45 Canet, 1892)

4 luftvärnskanoner 76 mm

(M/14 Putilov, 1902/1914)

Tre torpedrör, varav två under vatten

Pansar: lätt, förutom inre pansardäck, som

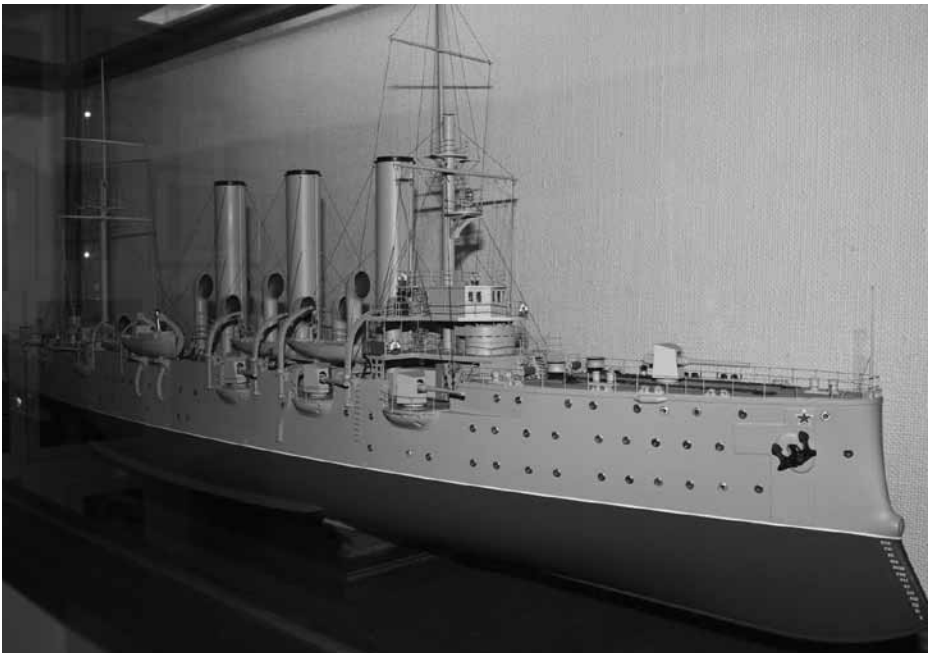
skyddar pannor och maskiner, och

stridsledningscentralen (den ovala

överbyggnaden nedanför styrhytten)

som skyddas av 152 mm pansar

Besättning: 578 man

Min modell av "Aurora" i vitrin

den lilla sovjetstjärnan i bogen finns kvar – kanske som en eftergift åt alla de många som beklagar förlusten av Sovjetunionen.

Däremot var Sveriges och Nato-ländernas generaler och amiraler och

det jag hittat, i brist på bättre tagit efter detaljer på fartyget idag, fyllt med intryck från andra, liknande samtida fartyg, samt tillämpat rena gissningar där inget annat fanns att tillgå.

Kort info till läsare intresserade av

VÄRLDSUNGDOMSFESTIVALENS LÅGA HÅLLS VID LIV

Världsungdomsfestivalen har under 70 år etablerat sig i miljontals människors medvetande. 1947, då människorna fortfarande led av sviterna av fascismen, nazismen och andra världskriget, organiserade tusentals progressiva ungdomar från hela världen den första Världsungdomsfestivalen, som fyllde behovet av internationell sammanhållning som ungdomen kände.

Det socialistiska Tjeckoslovakien var värd för den första Världsungdomsfestivalen 1947. Många var dock snabba med att fördöma festivalen och dess syften som ett redskap för den sovjetiska utrikespolitiken. Verkligheten var dock en annan. Världsungdomsfestivalen utvecklades till en stor rörelse som sände ett starkt budskap om fred, kam-

ratskap och solidaritet.

Ett obestridbart faktum är dock att Sovjetunionen historiskt var en stor anhängare av festivalen och att man flera gånger stärkte och stöttade festivalrörelsen genom att bland annat vara värd för själva festivalen. De idéer och ideal som festivalen främjade från första början var också djupt rotade i medvetandet hos folken från de sovjetiska länderna.

Världsungdomsfestivalen hade alltså sin början samtidigt som Kalla Kriget – precis efter folkens antifascistiska seger i andra världskriget. Trots den upptrappning som kännetecknade perioden och den starka imperialistiska propagandan lyckades festivalrörelsen att stärka världens ungdomssammanhållning och kamratskap. Den första

festivalen syftade i huvudsak till att stärka den internationella anti-imperialistiska ungdomsrörelsen.

I London 1945 lade man grunden till Demokratisk Ungdoms Världsederation (DUV). DUV följdes sedan av etablerandet av det internationella studentfacket (IUS) i Prag i augusti 1946. Det internationella studentfacket och DUV utvecklade ett gemensamt initiativ och 1947 tog de det historiska beslutet att genomföra den första Världsungdomsfestivalen. Dessa två organisationers gemensamma kamp mot fascism, imperialism och kolonialism var grunden för deras samarbete, vilket resulterade i Världsungdomsfestivalen. Tillsammans åtog sig de två internationella organisationerna rollen som samordnare av festivalrörelsens

förberedande, samt det huvudsakliga organisatoriska ansvaret för varje Världsungdomsfestival.

Demokratisk Ungdoms Världsfederation, som står på ett stort historiskt arv, har hållit sig levande och är än idag är aktivt som festivalrörelsens främsta stomme och understödjare.

Efter 1947 har Världsungdomsfestivalen utvecklats, vuxit och stärkts tillsammans med världsungdomen. Det har gett röst åt de förtryckta och orättvist behandlade folken – i synnerhet de som kämpade för frigörelsen från kolonialismen – och de ungdomar som kämpat för bra arbeten, utbildning, underhållning och idrott.

Under varje Världsungdomsfestival tog tusentals ungdomar, som i sin vardag levde under kolonialt förtryck, tillfället i akt att motta internationellt stöd och solidaritet för deras nationella frigörelsekamp. Tusentals ungdomar från Asien, Latinamerika, Mellanöstern och Afrika lade grunden för den anti-imperialistiska kampen, den internationalistiska solidariteten och folkens kamratskap. Detta kännetecknade inte bara Världsungdomsfestivalen – det var även dess ideal.

Världsungdomsfestivalen i Tjeckoslovakien 1947 följdes av festivaler i Budapest 1949, Berlin 1951 och 1973, Bukarest 1953, Warszawa 1955, Moskva 1957 och 1985, Wien 1959, Helsingfors 1962, Sofia 1968, Havanna 1978 och Pyongyang 1989. I och med Sovjetunionens upplösning 1991 var många snabba med att på förhand döma ut festivalrörelsens arbete. Deras försök att motverka och underminera folkens kamp och att förkasta och förljuga de ideal som väglett folken innebar också försök att undergräva både Världsungdomsfestivalrörelsen och Demokratisk Ungdoms Världsfederation (DUV).

DUV hade dock inte sagt sitt sista ord. Trots svårigheterna under 1990-talet höll man sig upprätt och man lyckades bemästra den intensiva debatten om vilken inriktning federationen skulle ta. Under 90-talet kantades DUVs arbete av hinder och svårigheter. Den tidens internationella händelseutveckling, återskapandet av kapitalismen över hela världen och de ideologiska attackerna mot de som försvarade en annan värld förvirrade även de som befann sig i DUVs kretsar. Flera av DUVs medlemsorganisationer upplöstes. Trots de svåra förhållanden som DUV tvingades konfrontera gjorde medlemsorganisationernas ihärdighet att man kunde organisera de fjortonde och femtonde generalförsamlingarna

i Lissabon 1995 och i Larnaca 1999. DUV kunde därigenom sända ett kraftfullt budskap: världsungdomens militans och stridsberedskap var varken upplöst, splittrad eller utplånad. Den progressiva världsungdomen hade istället trappat upp kampen mot den barbariska imperialismen och man lovade att fortsätta kampen som bedrivits av DUVs föregående generationer.

Genom att bevara DUV och fortsätta dess arbete intensifierades ungdomens och folkens kamp mot imperialismen. Denna eskalering skapade också ett behov av att organisera den fjortonde Världsungdomsfestivalen. Då den genomfördes 1997 i Havanna var många människor övertygade om att DUVs låga hade slocknat och att genomförandet var omöjligt i och med Sovjetunionens frånvaro. Med det kubanska folkets och den kubanske revolutionsledaren Fidel Castro Ruz hjälp kunde dock Världsungdomsfestivalen genomföras. I och med detta var DUV återigen i det främsta ledet och den fjortonde Världsungdomsfestivalen var otroligt viktig för DUVs fortsatta arbete.

1997 sände världens ungdom ett kraftfullt anti-imperialistiskt budskap från ett land som än idag är utsatt för imperialistisk aggression. Världsungdomsfestivalen på Kuba följdes av festivaler i Algeriet 2001, i Hugo Chavez Venezuela 2005, i Nelson Mandelas Sydafrika 2010 och i Ecuador 2013.

I synnerhet efter 1990 var det många som försökte kopiera Världsungdomsfestivalen, något som dock inte lyckades. Man försökte till och med arrangera alternativa festivaler både 1997 och 2001. Trots försöken att underminera Världsungdomsfestivalen förblev DUV intakt och levande och man hade lyckats avstyra imperialisternas attack. Det bevisades att man trots tillgång till stora summor med pengar, samt hjälp från de dominerande mediehusen inte kunde skada Världsungdomsfestivalen.

Historien är alltså själv ett vittne till att DUV konsekvent ställt sig på folkets och i synnerhet ungdomens sida i deras kamp för sina rättigheter, mot kolonialism och imperialism, mot plundringen och mot förslavandet av hela folk. Festivalrörelsen är en otroligt viktig del av DUV och den är ett bevis på att så länge idéerna och idealen förblir levande, så kommer Världsungdomsfestivalen att röra sig framåt med den mest progressiva och militanta delen av världsungdomen. Festivalrörelsens historia lär oss att man inte med enbart infrastruktur och stora summor pengar kan nå resultat och kopiera Världsung-

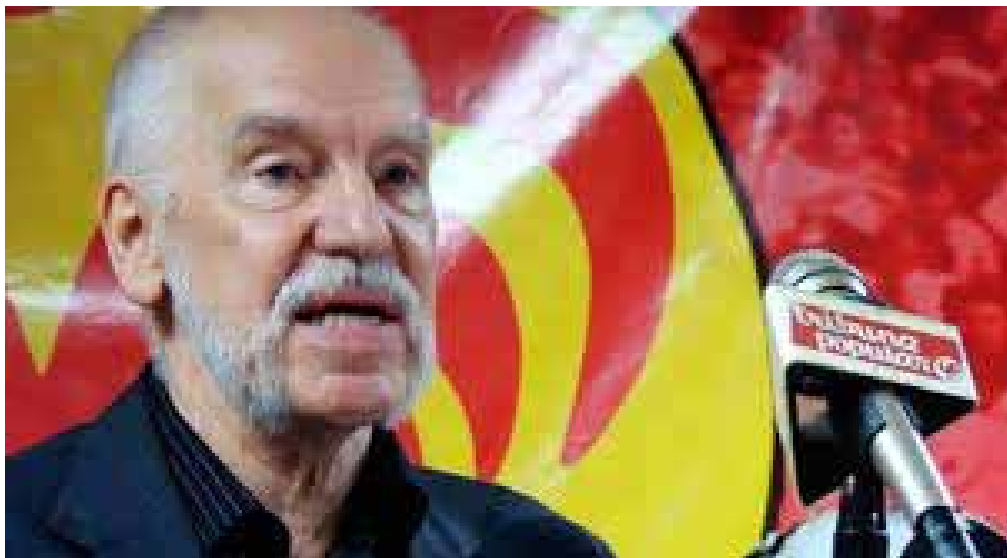
domsfestivalens framgång. Idéerna om fred, kamratskap och internationell solidaritet, tillsammans med en vilja till anti-imperialistisk kamp kännetecknar festivalen och utgör grunden för framgången vid varje festival.

Världsungdomsfestivalen rör sig fortfarande framåt och håller fortfarande lågan vid liv. Demokratisk Ungdoms Världsfederation är återigen den enda internationella organisation som leder förberedelseprocessen inför den nittonde Världsungdomsfestivalen, som kommer att hållas i oktober i Sotji, Ryssland. Parallellt med genomförandet av festivalen kommer också hundraårsminnet av den stora och socialistiska Oktoberrevolutionen att firas. Oktoberrevolutionens hundraårsjubileum kommer också att vara ett av de huvudteman som kommer att diskuteras vid den nittonde Världsungdomsfestivalen, eftersom det är en mycket viktig händelse både vad gäller dess karaktär, men också för vad den åstadkom, inte minst vad gäller den anti-fascistiska, anti-kolonialistiska och anti-imperialistiska rörelsens kamp.

Den nittonde Världsungdomsfestivalen kommer att tillägnas personerna Che Guevara och Mohamed Abdelaiziz, vilkas namn förknippas med kampen mot imperialism och kolonialism. Che är en modern symbol för kampen och hans namn återfinns på både flaggor och plakat i samband med ungdomens, studenternas och arbetarnas demonstrationer. Hans handlingar förblir sammankopplade med Världsungdomsfestivalen, eftersom Che var övertygad om att kampen mot förtryck och orättvisor inte har några gränser och eftersom han aktivt kämpade mot imperialismen och för en värld byggd på fred och solidaritet.

Den nittonde Världsungdomsfestivalen kommer att utgöra ytterligare en ärorik sida i festivalrörelsens historia med parollen "För fred, solidaritet och social rättvisa kämpar vi mot imperialismen – hedrandes vårt förflutna skapar vi framtiden". Bärandes Världsungdomsfestivalens, DUVs och världens ungdoms ideal blir ungdomen byggarna av en värld byggd på fred och solidaritet, en värld fri från imperialism och det system som domineras av kapitalet och monopolerna. Det kan verka kraftfullt, men det är inte oövervinnerligt!

**NIKOLAS PAPADIMITRIOU
ORDFÖRANDE FÖR DEMOKRATISK
UNGDOMS VÄRLDSFEDERATION**

Venezuelas Kommunistiska Parti: "Ett självständigt och klassbaserat block växer fram"

Fördjupad intervju med Carolus Wimmer (CV), internationell sekreterare i Venezuelas Kommunistiska Parti.

International Communist Press (ICP): Efter att landets högsta domstol den 29 mars tillkännagav att man hade för avsikt att ta på sig fullt ansvar för den parlamentariska makten till följd av oppositionens trots gentemot nationalförsamlingen, inledde högeroppositionen och den reaktionära internationella pressen en nedsvärtningskampanj med påståenden om att parlamentet hade ogiltigförklarats. Det är känt att högeroppositionen, som är i majoritet i nationalförsamlingen, sedan förra året har blockerat samma organ genom att vägra godkänna utslutningen av tre ledamöter från provinsen Amazonas ur parlamentet, som bland annat anklagats för valfusk. Dessutom insisterar oppositionen på att flytta presidentvalet till ett tidigare datum. Vilken strategi tror du oppositionen har?

CW: Efter att oppositionen segrat i 2015 års parlamentsval instisterade högerextrema krafter på genomförandet av en parlamentarisk kupp, liknande de som skedde i Paraguay och nyligen också i Brasilien.

Detta alternativ har dock på kort sikt ratats, trots att man haft en stor majoritet i nationalförsamlingen. Man har helt enkelt inte tillräckligt stöd hos de officiella myndigheterna och de boliva-

rianska nationella väpnade styrkorna (FANB).

I deras vurm för en statskupp genom nationalförsamlingen "glömde" högerkrafterna sina löften gentemot folken, bland vilka kampanjen "inga fler köer" återfinns. Människorna hoppades på att nationalförsamlingen skulle bidra med en lösning på mat- och medicinbristen, samt inflationen. På grund av detta förlorade de högerorienterade, reaktionära krafterna stödet hos de sektorer som röstade på dem som en "bestraffningsåtgärd" mot regeringen, på grund av ineffektivitet, byråkrati och statlig korruption.

Det är därför inte överraskande att den venezolanska oppositionens politiska strategi nu är i den amerikanska regeringens händer, vilken i sin tur försöker destabilisera landet och blanda sig i situationen med hjälp av öppet fascistiska grupper som är villiga att gå vidare med våldsamma medel tillsammans med South Command [den amerikanska arméns kommandocentral för Karibien, Latin- och Sydamerika] och den amerikanska Fjärde Flottan [den fjärde flottan reaktiverades 2008 efter att ha varit vilande sedan 50-talet och har använts av den amerikanska armén för att hota ett flertal sydamerikanska länder, däribland Venezuela]. Detta gör de för att försöka stoppa den venezolanska regeringen och vägen mot nationellt självbestämmande. Det verkar inte fin-

nas en "tredje väg"; de alternativ vi har är antingen ett kvalitativt, revolutionärt kliv eller förlust inför imperialismen, eller som Rosa Luxemburg uttryckte det: våra alternativ står mellan socialism och barbari.

ICP: Hur bedömer PCV Maduros beslut att försöka övertala domstolen att dra tillbaka sina domar beträffande nationalförsamlingen och försöket att bjuda in oppositionen till dialog?

CW: Regeringen agerade på ett författningenligt sätt. När skillnaderna i åsikter blev så stora att de riskerade statsmakten och mitt i en kraftfull internationell kampanj som beskrev det hela som en "statskupp" vädjade Maduro till konstitutionen, artikel 323 åberopades och det nationella försvarsrådet sammankallades för att lösa situationen. Jag tror att det i flera länder förekommer konflikter makthavarna emellan, men ytterst få tar till en konstitutionell dialog för att lösa dem. Det är detta som demokrati handlar om.

ICP: Förra året drogs Venezuelas ordförandeskap i den ekonomiska samarbetsorganisationen Mercosur in och man försökte till och med utsluta landet. Nyligen uppmanade också fjorton länder från Amerikanska staternas organisation (OAS) den venezolanska regeringen att hålla val i år och att släppa de så kallade politiska fångarna fria. Hur ser du på förändringen i den poli-

tiska maktbalansen i regionen? Vilken inverkan har händelserna i Venezuela på den framtida politiska dynamiken i regionen?

CW: USA fortsätter att idag, precis det förflutna, betrakta alla hinder för deras hegemonistiska ordning och deras nyliberala och militaristiska politik som fiender. USA attackerar varje regering som inte ovillkorligt stödjer deras politik. De vill ha och roffar snabbt åt sig naturresurser. Ett upprättande av nyliberalism äger på ett aggressivt sätt rum; förr i tiden organiserades militärkupper, idag äger institutionella statskupper, likt dem i Brasilien och Paraguay, rum eller så utkämpas okonventionella krig, såsom i Argentina, Bolivia, Ecuador och Venezuela. Styrkeförhållandena har otvivelaktigt förändrats och det finns en risk för en ny högervåg i regionen. Vänstern och de progressiva rörelserna i Venezuela måste anpassa sig till de nya tiderna. På mindre än ett decennium har det framkommit nya sociologisk och politisk fakta som måste analyseras för att vi ska kunna ta itu med den nya imperialistiska attacken som använder sig av en sorts "intelligent makt" för att undergräva den verkligt folkliga rörelsens grunder. Det finns en latent risk för reträtt. Om Venezuela "faller" innebär detta ett lika svårt nederlag för de progressiva rörelserna som Chile innebar på sin tid. Vårt arbete är en insats och ett försök till en fredlig politisk process för nationell frigörelse. Detta försök kan både vinnas och förloras. Om vi kan avancera mot segern, trots de betydande svårigheterna och uppoffringarna som vi måste utstå, kommer hela vänstern i Latinamerika och andra regioner att stärkas. Vi är medvetna om vårt ansvar.

ICP: Nyligen uppmanade ditt parti den nationella regeringen att göra en politisk bedömning av Venezuelas medlemskap i OAS. Trots att OAS har verkat som en marionett i USA:s tjänst fanns det för några år sedan dock hopp om att skapa en motvikt inom organisationen. Vad skulle Venezuelas beslut om att lämna OAS innebära i termer av den bolivarianska revolutionens regionala betydelse?

CW: Antiimperialistiska krafter ingår allianser inom ramverken som de regionala institutionerna utgör. OAS illegala handlingar till stöd för den internationella extremhögern i dess kamp mot folkens intressen måste konstant fördömas för att avslöja USAs dubbelmoral. Folkmassornas mobilisering har bidragit till att man lyckats upprätthålla ett styrkeförhållande som omöjliggjort tillämpandet av den demokratiska stadgan [det är

en stadga som OAS medlemmar använder för att utesluta andra medlemmar, vars regeringar utsatts för statskupper] mot Venezuela. Tillräckliga bevis föreligger för att visa att den nuvarande generalsekreteraren för OAS, Luis Almagro, är ett redskap i det transnationella kapitalets tjänst, som tillsammans med högerregeringarna i den latinamerikanska regionen, använder OAS för att angripa det venezolanska folket och deras legitima rätt att självständigt bestämma över sin utveckling. Historiskt sett har det Washingtonbaserade OAS varit imperialismens politiska, juridiska och diplomatiska verktyg och organisationen har erbjudit USA en möjlighet att intervensera militärt i Venezuela, så mycket är klar. Vi måste också komma ihåg uteslutningen av Kuba från OAS 1962. Alla multilaterala organisationer i Förenta Nationernas system tjänar imperialistiska intressen, detta är uppenbart. Vi behöver bara se hur konflikter hanteras, i synnerhet när det gäller Irak, Afghanistan, Libyen och Syrien.

2011 lanserades en organisation i Latinamerika för regional integration, Samfundet för latinamerikanska och karibiska stater (CELAC), en mellanstatlig mekanism för dialog och politiskt samförstånd. Dess medlemsantal inkluderar samtliga av de 33 länderna i regionen, exklusive det imperialistiska USA och Kanada. För PCV är detta den politiska orienteringen. Venezuela måste lämna OAS. Av denna anledning insisterar PCV att en debatt ska inledas och att regeringen ska behandla, analysera och diskutera Venezuelas medlemskap i OAS.

ICP: USAs nytilträdde president var snabb med att demonstrera sin aggressiva hållning mot Venezuela på en rad olika sätt. Man tog bland annat emot representanter från den kriminella oppositionen i Vita Huset, införde sanktioner mot Venezuelas vicepresident Tareck El Aissami och uttryckte ett fullt och tydligt stöd för Almagros provokationer mot Venezuela. Vilken är Trumps politiska strategi i regionen och Venezuela? Tror PCV att en sådan strategi kan ta sig uttryck i en statskupp?

CW: Uppenbarligen är allt som händer i Venezuela idag, bland annat ansamlingen av terrorister och våldet som utövas av kriminella och paramilitära grupper, som förstör allmän egendom och som orsakar dödsfall, en del av USAs fortsatta försök att störta den bolivarianska regeringen och att upprätta en regering som går USAs ärenden. John Foster Dulles, utrikesminister i Dwight D. Eisenhowers regering, påstod att USA bara hade intressen, inga

vänner. Landets intressen i Venezuela tar sig uttryck i olja, mineraltillgångar, grundvattensreserver och givetvis Venezuelas geopolitiska läge. 1904 hävdade den amerikanska presidenten Theodore Roosevelt att "om ett latinamerikanskt land hotade eller äventyrade amerikanska medborgares eller företags rättigheter eller egendomar var den amerikanska regeringen förpliktigad att ingripa i det 'uppstudsiga' landets privata angelägenheter för att återupprätta de amerikanska rättigheterna och dess medborgares och företags överlägsenhet." Därtill undertecknade Barack Obama 2015 interventionsförordningen, som pekade ut Venezuela som ett extraordinärt och ovanligt hot mot USAs nationella säkerhet och utrikespolitik. President Trump fortsätter Obamas politik.

Det råder inget tvivel om att Trump kommer att fortsätta med samma aggressiva imperialistiska politik till förmån för det militär-industriella komplexets intresse. Det handlar inte om vem som sitter i Vita Huset. USA är i desperat behov av att återta Venezuela och Latinamerika som sin intressesfär för att de i sin tur ska kunna upprätthålla sin hegemoni i världen. Dessa är deras livsmål.

ICP: Hur ser situationen ut för Chavistarörelsen i nuläget? Har rörelsen kunnatskaffa sig makt för att slå tillbaka oppositionens attacker, som gick in i en ny fas efter Chávez död?

CW: I den bolivarianska rörelsen finns det genuint revolutionära krafter, men det finns också reformistiska sektorer med stort inflytande i regeringen. Det faktum att den venezolanska kapitalismen, som kännetecknas av ett rentier- och beroendetillstånd, befinner sig i kris, tillsammans med de nationella och internationella högerkrafternas framryckning, skapar direkta konfrontationer, men även en politik som innebär en omorganisation av de kontrarevolutionära krafterna och allianserna i deras kamp om makten. Den högerextrema delen av oppositionen försöker dra nytta av den uppkomna krisen. De försöker dölja dess orsaker och vända den mot regeringen för att höja moralen och mobiliseringen hos oppositionens sociala bas, något som hittills fungerat. Detta är anledningen till att media driver en kampanj om att Venezuela är en diktatur och har genomgått en kupp.

Just nu befinner sig det bolivarianska blocket på defensiven, en situation som PCV tillsammans med andra organiserade krafter försöker att vända så fort som möjligt. För att åstadkomma detta behöver vi kritik och självkritik, även mot och av regeringen, samt ett skifte

mot en bestämd revolutionär politik med ett kollektivt politiskt och militärt ledarskap och som därtill inkluderar hela arbetarklassen. Det är nödvändigt att utvärdera ledarskapet, som måste besitta en hög etik och revolutionär moral och som måste komma direkt från arbetarna och folket.

ICP: På en presskonferens förra året beklagade PCV bristen på en permanent utvärderingsmekanism, som inte har byggts upp under den nästan 18-åriga bolivarianska processen, mellan regeringen och de politiska krafter som har stött den. Vilken inverkan har detta problem på den bolivarianska revolutionen?

CW: Det är absurd att tro att en politisk process likt den som utvecklades i Venezuela, som är under attack av klassfienden, både nationellt och internationellt, kan fortsättas utan planering, organisation och kollektiv styrning. Detta är ett uttryck för den småborgerliga tendensen att underskatta arbetarklassen och folket, de verkliga skaparna av alla revolutioner. PCV gör sitt bästa för att överkomma denna svaghet, som riskerar att leda oss mot nederlag.

Vi är emot den påstådda "venezolanska socialismen eller bolivarianska socialismen eller tjugohundratalets socialism." Ja, vi bekräftar att den nuvarande politiska processen som pågår i Venezuela är en värdefull politisk och social process mot nationellt självbestämmande, samt med revolutionära perspektiv, som blickar mot socialismen och kommunismen. PCV menar att det i den venezolanska kapitalismens nuvarande situation inte är möjligt att göra om statliga företag till "socialistiska företag" eller att bygga socialistiska statsapparater och -administrationer i en djupt kapitalistiskt ekonomi. För att göra detta måste vi förändra produktions sättet. Det är därför arbetarklassen, tillsammans med dess marxist-leninistiska och klassbaserade parti, måste spela den ledande rollen i denna process.

ICP: PCV noterade att valalliansen Den stora patriotiska polen för närvarande är paralyserad och betonade behovet av dess omstrukturering. Vilka är orsakerna till dess förlamning och vilka börde nya fundamentala principerna vara i samband med omstruktureringen?

CW: PCV anser att en stor arbetsinsats behövs för att höja de folkets och klassens organisationers deltagande och demokratisering. Vi betonar behovet av att omformulera den Stora patriotiska polen, med syftet att omforma den till ett enhetligt och kollektivt utrymme för

diskussion, kritisk analys och ett bygande av en politik bland de krafter som bär upp och driver fram den bolivarianska förändringen.

Idag är den Stora patriotiska polen paralyserad eftersom man inte sammanträder eller diskuterar nationell och internationell politik eller problem och således fullgör den inte sin roll som förbindelse mellan de partier och rörelser som utgör alliansen. Ända sedan 2011, då alliansen skapades, har PCV förespråkade att alliansen inte bara ska aktiveras i valsammanhang.

I denna verklighet lyfter PCV dialektiskt fram en ny politik präglad av revolutionär folklig enhet med partierna och rörelserna i Folkets revolutionära block (BPR) med särskild betoning på arbetar- och fackföreningsrörelsen med syfte att samla revolutionärer, bönder, kommunala och folkliga revolutionära krafter. Ett legitimerat maktalternativ måste utarbetas mitt framför ögonen på de reformistiska och kapitulerande sektorerna som agerar inom regeringen och den pro-imperialistiska oppositionen högerflygel.

ICP: ICP lämnade till högsta domstolen in ett ogiltigförklarande av de lagar som kan leda till att PCV förklaras illegalt. Dessa lagar fördömdes av PCV. Vad kan de betyda för partiet? Vilket svar tror du att högsta domstolen kan tänkas ge? Är det möjligt att PCV förbjuds?

CW: Denna situation är också ett uttryck för den fördjupade maktkampen i Venezuela. För de kommande revolutionära kamperna och försvaret av den historiska bolivarianska processens framtidskridande måste arbetarklassen och bönderna, de framtidskridna delarna av mellanskikten, intelligentian och militären ha sitt huvudsakliga kampinstrument mot den imperialistiska dominansen och den kapitalistiska exploateringen, Venezuelas Kommunistiska Parti, utrustat med kompletta garantier och erkännanden av sina rättigheter.

Vi försvarar alla våra konstitutionella rättigheter i högsta domstolen och det nationella valrådet, men också i landets fabriker och på landets gator. De utanonserade lagarna äventyrar de kommunistiska militanternas fysiska säkerhet. Vi kommer inte att godkänna dessa. PCV har under sin 86-åriga historia av ihärdig kamp blivit förbjudet tre gånger men besegrade alla försök att kuva det. Det kapitalistiska politiska systemet gjorde detta genom att fängsla partiets företrädare, undagömma och mörda deras ledare, tortera deras militanter, olagligförklara partiet, låta provokatorer infiltrera partiet och uppmuntra

bildandet av falska fraktioner, vars syfte var att svartmåla partiet genom att ta emot mutor och uppträda korrupt. Allt detta förgäves... Vi kommer att ta oss an denna nya kamp med revolutionärt engagemang och med optimism till seger.

Idag, i och med kommunisternas, arbetarnas och de revolutionära partiernas solidaritet, drivs en global kampanj genom Solidnet och den Internationella Kommunistiska tidskriften samt andra organisationer. Vi är tacksamma för alla uttalanden som kan skickas till PCV:s e-mailadress internacional.pcvenezuela@gmail.com och till den venezolanska statens institutioner genom följande tweets: @NicolasMaduro, @TSJ_Venezuela, @Tbisay_Lucena och @taniadamelio.

ICP: Som representant för PCV, var tror du nyckeln till det revolutionära språnget finns som kommer att innebära ett slut på det dödläge landet befinner sig i?

CW: Venezuela befinner sig inte i ett dödläge, utan tvärtom i en fullt utvecklad klasskamp. Beträffande den dynamiska och accelererade händelseutvecklingen som kan leda till en akut kris har PCV ett ansvar att redogöra för utvecklingens grunder, förklara varför saker sker och att organisera massorna. Hela situationen har att göra med eskaleringen av konfrontationerna i kampen om makten i landet. I denna situation ökar motsättningarna mellan arbetarklassen, det arbetande folket i städerna och på landet å ena sidan, och borgarna, fascisterna och de reformistiska sektorerna å den andra. PCV varnade inte bara för att den logiska motsättningarna mellan den bolivarianska processens krafter och oppositionens kontrarevolutionära block intensifieras, utan även att motsättningarna i själva hjärtat av dessa båda block stegras.

PCV föreslår de revolutionära arbetarna och strömningarna att sluta sig samman i en mäktig revolutionär rörelse, ett block bestående av arbetare, bönder och folket, för att kunna konfrontera inte bara de reaktionära, fascistiska och pro-imperialistiska högerkrafterna, utan även de sektorer inom regeringen som kompromissar och ger iväg de erövringar som den venezolanska politiska och sociala processen åstadkommit.

Detta självständiga och klassbaserade block växer och bör kännetecknas av en så stor aktionsenhet som möjligt.

Syriens Kommunistiska Parti: 'Syrien ska inte falla!'

Uttalande från Syriens Kommunistiska Partis politibyrå rörande den amerikanska imperialistiska aggressionen mot Syrien.

Syriens Kommunistiska Parti publicerade den 8 april ett uttalande där man fördömde det amerikanska flyganfallet mot Aleppo och tillkännagav att partiet står bakom det syriska nationella motståndet.

Denna attack utgör ett nytt steg i den amerikanska imperialistiska aggressionen mot vårt hemland Syrien, och föregicks av att det utplacerades militärförband i vårt lands nordöstra delar utan något som helst rättfärdigande i sedvanlig internationell lag. Denna överträdelse återspeglar den amerikanska imperialismens allmänna förhållnings-sätt i attackerna mot stater och folksuveränitet, och de expansionistiska planerna för ett permanent imperialistiskt förtryck.

Detta steg sker i samklang med en aggressiv imperialistisk, sionistisk utnötnings- och uppdelningspolitik av

Syrien, som är ett orubbligt fäste mot bakgrund av de projekt som syftar till full kolonial dominans i östra Medelhavet och på den arabiska halvön i allmänhet. Den nakna amerikanska aggressionen mot Syrien skingrar alla myter om möjligheten att neutralisera Amerika som är den största fienden till folkets frihet, inklusive det syriska folkets. USA är den största internationella terroristen i världen.

Det syriska kommunistpartiet uppmanar vårt stolta folk att gå samman allt starkare mot bakgrund av den imperialistiska aggressionen och ge all vårt understöd till armén och stödja nationell tapperhet i kampen mot angriparna och deras medbrottslingar i form av terroristgrupper.

Det syriska kommunistpartiet uppmanar den progressiva världsoptionen, alla progressiva och demokratiska krafter att befria världen och vädjar om att fördöma den amerikanska imperialistiska aggressionen mot Syrien och öka so-

lidariteten med det syriska nationella motståndet som effektivt bidrar till befrielsekrafternas globala kamp mot trakasserier och aggressiv imperialism.

Länge leve det syriska nationella motståndet!

Syrien ska inte falla!

Nyhetsajten på

www.riktpunkt.nu

uppdateras kontinuerligt

Lyft för SKP Malmö

I höstas nåddes vi i SKP Malmö av beskedet att det kommunala fastighetsbolaget MKB avser att göra om vår partilokal till studentbostäder. Partiet har under 40 år oavbrutet hyrt sina lokaler av MKB och detta har vi haft för avsikt att fortsätta med. Så när våren kom så fick vi äntligen ett erbjudande om en ny lokal som vi omedelbart kunde få tillträde till. Lokalen var i ganska risigt skick, med efter överenskommelse med MKB om material till renovering och ett stort antal timmar nerlagd på renovering av partiets medlemmar och sympatisörer, så har resultatet nu blivit att vi har en dubbelt så stor och bättre belägen lokal. Kort och gott, en bättre partilokal öppnades den 1 april.

I lokalen är det ständigt verksamhet. I lokalen säljes litteratur och på onsdagskvällarna arrangeras temamöten. Framöver är en del offentliga möten inplanerade, något som vi inte kunnat ha i den tidigare lokalen.

Ny adress är Ystadvägen 32.
Välkomna!

SKP-MALMÖ

1 Maj med Kommunisterna

Stockholm

1 Maj med Kommunisterna

Kommunisternas 1 Maj

- 6 timmars arbetsdag
- Nej till NATO
- Nej till EU

Socialismen är framtiden!

Kl 13.00 Samling Mynttorget

Kl 14.00 Avmarsch

Kl 14.30 Möte Sergels Torg

Därefter fest på Solidaritetshuset

Arr: SKP, KP, RKU

Arbetarrörelsens gemensamma manifestation

I år uppmärksammar vi 40-års minnet av La Manos tillkomst

Tal av SKP med flera

La Mano

kl. 9.30

Göteborg

Arbetare i alla länder - förena er!

Plats: Järntorget 10.00 - 14.00

Bokbord, fika m.m.

Arrangörer: SKP och Nätverket för fred och social rättvisa

Malmö

Enade för socialismen.

SKP och KP arrangerar en gemensam demonstration.

Samling Gustav Adolfs torg 14.30. Möte på St.

Knuts torg 16.00,

därefter fest på Kvarnby folkhögskola

Uppsala

1:a maj med kommunisterna

Gottsunda Centrum kl.14.00.

1:a Maj i Gävle

Fred Arbeta Socialism

Samling Polhemsskolan klockan 13.00

Avgång Kl 14.00

På övriga orter där partiet har grundorganisationer kommer man att sälja tidningar och dela ut flygblad på orten.

Har du något att berätta?
Mejla: riktpunkt@skp.se

ISSN 1102-7010

RiktpunKt

Utges av SKP Ans. utg.: Håkan Jönsson

Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck

Tel: 08-735 86 40

Pren-pris helår 300:-, kvartal 75:-

Postgiro: 421 53 84-1 Bankgiro 636-7080

SKP 100 år

I samband med SKP:s 37 kongress så firas också partiets 100-årsjubileum.

En kväll med ett fullspäckt musikaliskt program, utställning, lotteri, tal med mera utlovas.

Festen äger rum lördagen den 27 maj klockan 18.00 i Bagarmossens Folkets Hus, Stockholm.

Festen gästas av kongressombud och – åhörare från olika delar av landet och internationella gäster. Sympatisörer till partiet hälsas hjärtligt välkomna att tillsammans med oss fira SKPs 100-årsjubileum.

Håll utkik efter mer information på hemsidan närmare festen.

Sveriges Kommunistiska Parti

Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck * Tel: 08-735 86 40